

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3066/2020
17.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Зорица Коларевић и Никола Мрвошевић, адвокати у ..., против тужене Републике Србије, МУП РС, Регионални центар граничне полиције према БиХ, Ужице, СГП Увац, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2686/19 од 04.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2686/19 од 04.10.2019. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2686/19 од 04.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прибоју П1 64/18 од 28.03.2019. године ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу исплати на име прековременог рада, ноћног рада и рада на дан државних и верских празника који су нерадни за период од 06.02.2015. године до 06.02.2018. године укупан износ од 70.425,60 динара и то: на име прековременог рада укупан износ од 60.688,12 динара, на име ноћног рада укупан износ од 6.830,14 динара и на име рада на државне и верске празнике који су нерадни укупан износ од 2.709,34 динара, све у појединачним месечним износима са законском затезном каматом, како је одређено тим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име сменског рада, за период од 06.02.2015. године до 06.02.2018. године, исплати износ од 268.944,30 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе како је одређено тим ставом изреке. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2686/19 од 04.10.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Прибоју П1 64/18 од 28.03.2019. године у ставу првом изреке, којим је усвојен

тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу за период од 06.02.2015. године до 06.02.2018. године исплати на име прековременог рада укупан износ од 60.688,12 динара и на име рада на дан државних и верских празника укупан износ од 2.709,34 динара, све у појединачним месечним износима и законском затезном каматом. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, као и у ставу трећем изреке и предмет у укинutom делу враћен истом суду на поновно суђење.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је изјавила посебну ревизију из члана 404. Закона о парничном поступку. Ревизију је изјавила због погрешне примене материјалног права.

Према члану 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11....18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужене, јер у конкретном случају за то нису испуњени услови из одредбе члана 404. Закона о парничном поступку. Није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, закључак је да одлучивање судова не одступа од праксе изражене кроз одлуке овога суда у истоверним предметима. Битне повреде поступка на које се позива ревидент нису законски основ због кога се може изјавити посебна ревизија.

Са изнетих разлога, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Тужба је поднета дана 06.02.2018. године, а преиначена 11.02.2019. године. Вредност побијаног дела пресуде у поступку по ревизији износи 63.397,46 динара, што по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе износи 536,05 евра.

Одредба члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописује да ревизија у имовинскоправним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку, већ о новчаном потраживању из радног односа у коме вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена.

На основу изложеног из члана 413. Закона о парничном поступку, ревизијски суд је ревизију одбацио као недозвољену.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић